

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Libros III. IV. Et V. De Avxiliis Gratiae In Generali, De Avxilio
Svfficiente, Et De Avxilio efficaci Gratiae Dei

Suárez, Francisco

Mogvntiae, 1652

II. Vtrum auxilium efficax sit ad singulos actus pietatis necessarium, vel
solum ad aliquos, vel aliquam eorum multitudinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94118](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94118)

Donc id præsciens ea intentione dat tale auxilium ut infallibiliter talem effectum finit conferat. Tunc enim tale auxilium & in re ipsa efficax futurum est, quia non separabitur ab effectu, & datur ut efficax, quia sub illa habitudine & intentione tribuitur, non videtur ergo dubium, quin uterque istorum modorum ad denominationem ut veritatem auxilij efficacis sufficiat. An verò uterque sit possibilis, vel sufficiens ad efficaciam auxiliorum gratiæ explicandam, vel ad saluandam ex vna parte perfectam Dei providentiam & prædestinationem, & ex alia humanam libertatem in operibus gratiæ, hæc sunt à nobis in discursu huius libri declaranda.

CAPVT II.

Verum auxilium efficax sit, ad singulos actus pietatis necessarium; vel solum ad aliquos, vel aliquam eorum multitudinem.

Hæc quaestio non habet locum in auxilio efficaci pure comitante, quia de illo certissimum est esse necessarium ad singulos actus, quia est ipse actualis influxus Dei in actum, sine quo impossibile est non fieri, quia est ipsa via, seu actio ut est à Deo: unde si actus sit supernaturalis, necesse est talem influxum esse auxilium efficax gratiæ: est ergo necessarium ad singulos actus pietatis. Et de hoc aliqui exponunt Augustinum libro de corruptione & gratia capite vndecimo cum dicit, dari nobis quoddam auxilium, quo voluntati non tantum datur ut possit, si velit, sed etiam datur ipsum velle. Sed licet hoc verè dicatur de hoc auxilio, non hoc tantum intendit Augustinus, ut lib. præcedenti cap. 1. offendimus.

Quaestio de eo, quo Deus facit ut velimus, vel faciamus, iuxta modum loquendi Augustini lib. de grat. & libero arbitrio. capite decimo sexto & decimo septimo, & sepe alias, fundatum in Scriptura, & sepe vidimus, & dicemus iterum in cap. 4. & in hoc sensu de auxilio efficaci tractabimus, ne declarationem hanc sepius repetere necessarium sit.

Respondetur. Dixerunt ergo aliqui hoc auxilium efficax non esse necessarium, nec dari ad singulos actus supernaturales, sed ad duos tantum effectus, scilicet, vel ad diuturnam perseverantiam in gratia, vel ad finalem penitentiam, quæ hominem in statu gratiæ mori faciat. quam sententiam ex mente Aug. defendit modernus ille, qui controuersiam hanc de auxilio efficaci componere voluit, & in eum finem libellum scripsit, in quo negat diuisionem auxilij in sufficiens & efficax, ut supra c. 1. 3. retuli. Ille enim non videtur negasse possibilitatem auxilij efficacis, ne omnino Augustinum negare videretur. Negavit ergo necessitatem auxilij efficacis ad singulos actus, illamque ad illos duos effectus restrinxit, quia illos tantum de Augustini mente esse credit. quod potest suaderi primò ex eodem Augustino de corrept. & grat. cap. 11. & 12. vbi hanc differentiam constituit inter hominem lapsum, & Adamum in statu innocentie, quòd huic datum est auxilium, quo posset perseverare si vellet, non verò quo perseveraret: nunc autem datur hominibus lapsis, & electis, non solum ut possint, sed etiam ut perseverent. Et hoc auxilium significat in hoc statu esse maxime necessarium propter difficultatem bene operandi in illo contractam ex peccato originali. Hunc ergo colligi videtur, hanc necessitatem

talis auxilij efficacis propriam & peculiarem esse ad perseverandum, quia in illo cernitur specialis difficultas quæ in singulis actibus non inuenitur. Argum. 1. Secundo inde sequitur, ad æquatam rationem ponendi hoc auxilium esse infirmitatem hominis, & alios defectus contractos ex peccato originali, nam inde oritur difficultas perseverandi. Tertiò argumentatur, quia secundum Augustinum auxilium efficax solis prædestinatis datur; ergo tantum datur ad illos effectus, qui sunt proprii prædestinatorum: hi autem sunt perseverantia in gratia, & penitentia finalis; ergo ad hos tantum effectus est necessarium hoc auxilium. Illatio est evidens. Assumptum autem videtur planè doceri ab Augustino dicto loco de corrept. & grat. cap. 7. vsque ad 12. & dicta quaestione secunda ad Simplic. & de prædest. Sanct. capite octavo & decimo sexto de bon. persequ. cap. 8. & 14. lib. de Grat. Christi. cap. 22. & lib. 1. contra duas Epist. Pelagianor. cap. 9. & 20. His enim locis ait auxilium efficax esse illud, quod datur secundum propositum misericordis Dei, & his dari qui sunt electi, & à massa preditionis discreti, & similia, quibus significat, illud propositum ex quo datur auxilium efficax, non esse nisi efficacem electionem ad gloriam, quæ est propria prædestinatorum, ac proinde auxilium efficax esse proprium illorum. Quarto possumus argumentari, quia si auxilium efficax esset ad singulos actus necessarium, tot multiplicanda essent auxilia effici- Argum. 4. cacia, quot essent actus supernaturales specie distincti, quia principia distinguuntur per actus: & auxilium efficax datur, ut principium sui actus. Consequens autem videtur absurdum; quid enim necesse est tot multiplicare auxiliorum species.

Nihilominus contraria sententia tamquam omnino vera tenenda est, ac dicendum gratiam efficacem dari, & requiri ad omnes & singulos actus supernaturales, qui ab hominibus sunt. Probatur primò ex sententia Augustini, qui simul adducit & interpretatur Scripturas, ex quibus hæc veritas colligitur. Primò igitur Augustinus loquens in particulari de fidei actu, vel de actu dilectionis, aut penitentiae, dicit, non fieri à nobis Contrariū sine interna & secreta, vel alta & occulta vocatione Dei, quibus verbis solet ipse gratiam efficacem significare. Est autem eadem ratio de his & ceteris actibus, ergo ad omnes & singulos necessaria est. Maior constabit facile legenti epistolas centesimam quintam, centesimam sextam, & centesimam septimam Augustini, & quaestiones 2. ad Simplic. sepe citatas, & quaestiones 68. in lib. 83. quaestionum. Secundo quod Christus dixit Ioanni. 6. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum.* vbi Augustinus Probatur. 1. ex August. interpretatur de tractu per gratiam efficacem, & ratamen illud non intelligitur de sola perseverantia, sed etiam de tractu ad fidem, vel ad penitentiam: verumque constat ex eodem Augustino super eundem locum, & quinto contra Iulian. capite quinto, & de prædest. Sanct. cap. 8. & 11. Et idem habet Fulgentius lib. 1. ad Monimum cap. 8. & 14. vbi eodem modo exponit illas locutiones Scripturæ, *faciam ut faciat, &c.* Ezechiel. trigesimo sexto, vbi non tantum dicitur, *faciam ut perseveretis*, & ad idem facit quod Paulus ait, *Deum operari in nobis velle.* Volumus enim quoties sanctè operamur, & non tantum cum perseveramus. Tertiò idem gratiæ efficaci tribuit Aug. quòd præparat voluntatem hominis ad bene operandum, quæ preparatio in singulis actibus est necessaria, iuxta illud, *Præparatur voluntas à Domino*, quod ita exponit Concil. Arausicanum can. 4. Assumptum constat ex Augustino in locis citatis, & primo Reract. capite vigesimo tertio & vigesimo quarto, & lib. de grat. & lib. arbitrii. cap. 16. & 20. Et tandem in Augu. 1. idem

Cratia effi-
cax ad sin-
gulos actus
necessaria
est.

4.
Ostenditur
ratione.
Conc. Trid.

Instantia

Responde-
tur,

Accedit tandem quod sine viro fundamento ti-
met ille auctor admittere necessitatem auxilij effi-
cacia ad singulos actus magis, quam ad perue-
nientiam. Quia si auctoritate Augustini motus effi-
ciam auxiliorum gratia in dono perseverantia re-
cognovit, sententia Augustini eadem est de singulis
actibus, vt vidimus. Nec in illo de corp. & gran.
contrarium dixit. nam licet de perseverantia ibi
tractet, alia non excludit, imò indefinite de vin-
danda tentatione & vitando peccato loquitur: si
autem ille auctor timuit, ne tam ampla gratia effi-
cacia necessitas libertati repugnaret, & sine causa
timuit, vt infra videbimus, & in constanter cauit,
nam idem de perseverantia timere debuisset, quia
etiam perseverantia per actiones liberas fit, cau-
xilium ad perseverandum datur, nisi quatenus
plures actus liberos successus tribuitur. Ac deni-
que finalis potentia per vnum fingulare ac-
tum iterum dum completur, quoniam liber facere
necessarium est, vt constet, ergo immerito talis as-
sertio, vt limitatio. Reliqua vero quae in schola-
sticis illius sententia attingebantur, sequenti-
bus expedientur.

*Verum auxilium efficax in omni statu, & in om-
nibus personis sit ad salutem, & ad omnes
pietatis actus necessarium.*

Nihilominus dicendum est, verum & proprium auxilium efficax præteritis, quo Deus facit, vt homo faciat, non solum præ destinatis, sed etia repro-
bis dari. Probatur ex dictis capite præcedenti: nam
efficax auxilium non tantum datur ad persequen-
dum in gratia, sed etiam ad consequendum gratia
per propriam & supernaturalem dispositione, sed
reprobi interdum ita vocantur, vt cum efficax